

POŠTNA PLAČNA V GOTOVINI

VRTEC

1931 **3** 1932

VSEBINA k 5. številki: Danilo Gorinšek: Verne duše — I. Pregelj: Vseh mrtvih dan — Xavier de Maistre: Mlada Sibirjanka — France Bevk: Nuna Minca — Thomas Moore-Griša: Poslednja od rožic poletnih... — Venceslav Winkler: Romanje zlatega Jezuščka — C. P.: Same hude nesreče — Kriha: O Šmarjetni gori — Drobiž — Uganke, skrivalice in drugo — Rešitve v 1.-2. številki.

Rešitev ugank.

Rešili so vse tri: Braniselj Franc iz Cerknice; Pavlovič Franc, Vrolih Franc iz St. Vida n. Ljubljano; Bogomila in Vladimir Trdina iz Gornje Radgone; Jug Zlatica iz Studencev pri Mariboru; Lipovec Filip, Simončič Janez, Podreberšek Jakob, Šimenc Ivan, Cestnik Slavko, Šimnovec Š., Prelog Karel, Haložan Franc, vsi iz Ljubljane. Izžreban je Prelog Karel iz Ljubljane.

Samo 1 Din stane knjižica »Sprehod po Ljubljani« pri upravi »Vrtea«, Ljubljana, Kolezijska ulica 1. — Priloži naročilu v pismu znamko za 1 Din!

Uprava Vrtea (Ljubljana, Sv. Petra cesta 80) ima še nevezan Vrtec 1929/30 in 1930/31 po Din 14, vezan Vrtec 1922, 1925/26, 1926/27, 1927/28, 1928/29, 1929/30, 1930/31 in nevezan Angelček 1930/31 po Din 8 ter vezan Angelček 1925/26, 1926/27, 1927/28, 1928/29, 1929/30 in 1930/31. — V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1915—1917, 1921—1924; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912—1916, 1921, 1922, 1924.

Razpis nagrade. Kot nagrado za rešitev treh zagonetk v Vrtec razpisujemo: primerno mladinsko knjigo, kot si jo rešilec sam izbere, ali vezan Vrtec in Angelček 1922, ali vezan Vrtec in Angelček 1925/26, ali molitvenik »Pri Jezusu« (z zlato obrezo). — Nagrado pa more dobiti le en rešilec, ki ga določi žreb.

Vrtec s prilogo Angelček (10 številčk) stane za leto 1931/32 Din 20. Angelček sam Din 5.

Lastnik »Pripravniki doma« v Ljubljani, Urednik in izdajatelj Vinko Lavrič, katehet v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrtea in Angelčka« v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Naročnino sprejema »Uprava Vrtea in Angelčka« (Vinko Lavrič) v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. Čekovni račun uprave ima številko 10.470.

1931 / VRTEC / 1932

Danilo Gorinšek:

Verne duše.

*Belo svečko smo prižgali,
da pokojnim bi svetila,
da brleča lučka naša
bi ljubáv do njih znanila.*

*Šepetali smo molitev,
srca pa so trepetala,
zabolelo je skeleče,
solza iz oči je pala.*

*Pala je na belo svečko
— lučka se je utrnila;
a ljubáv do dragih rajnih
nikdar nam ne bo minila!*

I. Pregelj:

Vseh mrtvih dan.

Saj trósimo rož na grobove, ki dáje jesénski jih čas,
kaj hočete, dragi pokójni, daróv še drugačnih od nas?
Kaj v tihih gomilah po prazni še sreči srcé vam medli,
kaj res ste vsi taki še tam, kot ničemurni tukaj smo mi?

O vdova, ki z deco sirotno na možev sém grob si prišlà,
ne joči! Kdor v Bogu je legel, ne ljubi, ne mara solzá,
je miren in srečen in ve, da Bog ti bo varih poslej,
ki varih je solnca na nebu in zvezdam v temotah brez mej.

*Kljubuješ, preizkušeni oče? Z otroki brez matere, kam?
Premisli: ti oče jim tukaj, za vse pa en Oče je tam;
Če mater jim vzel je, ne karaj, ne toži, ne kólni Bogá,
ki hotel je pač in odločil, da bodi jim ti varih za dva.*

*V očesa nedolžno zaupljiva otrokom svojim poglej
in nenihih pogledov ponižno molitev umej:*

>Grobovi so tukaj, a tam si, mamica ti!<

>Pa se le nismo, o mamica draga, za vedno razšlil!<

*>Grobovi so nemi, so mrtvi, a Ljubezen,
Ljubezen živí!<*

Ilustriral Marij Pregelj.

Xavier de Maistre:

Mlada Sibirjanka.

Vendar se Lopulov v tem trenutku ni mogel dolgo upirati vedno silnejšim prošnjam. Poznal je svojo kri, odločno hčer, in ni se brez vzroka bal, da hči odide brez potnega lista.

»Kaj pa naj počnem s tem otrokom? Saj ji vendar ne dovolim, temveč ji moram dovoliti.«

Jezno je kopal z motiko, govoreč besede, ki so za Praskovijo pomenile nebeški dež. In že se mu je vrgla okoli vratu in ga obsula s hvaležnimi poljubi.

»Verjemite, ne boste se kesali, da ste me uslišali, o, me, nikoli ne,« je vzklikala. »Šla bom, šla bom, oče, v Petrograd in isti Bog, ki mi je vdihnil to srečno misel, bo tudi velikega vladarja, ki mu pravimo vendar otec, gotovo tako ganil, da bo vam, ljubi oče, naklonil pomiloščenje, in oj, očka, srečno življenje.«

»Gorje!« je vzdihnil oče. »Ubogi otrok, saj se ti meša! Kaj misliš, da se govori s carjem, kakor govoriš zdajle z očetom? Vsa vrata v carske palače varujejo zveste straže. Kako boš prišla čez carski prag? Kako si boš upala, uboga, beraško oblečena, brez priporočil. Kdo te bo peljal pred carja?«

Ah, Praskovija je prebridko čutila, kako ima oče prav, pa ni omahnila niti za trenutek. Skrivnostna slutnja jo je dvignila nad vse take in podobne besede:

»Razumem strah, ki ga navdihujeta ljubezen in skrb,« je prevdarno vračala očetovim besedam, »premislite pa samo to, s kolikimi in kakšnimi

milostmi me je že Bog obsul, ker je bilo vse moje zaupanje in ves uspeh do zdaj samo v njem. Nisem vedela, kako naj pridem do potnega lista, na pa mi Bog pošlje na pot brezverca, ki mi je pomogel. Bog je bil, ki je omečil guvernerja v Tobolsku. In pa, ali ni vas same prisilil, da ste mi dovolili, čeprav ste se prej tako strašno upirali? Bodite kar uverjeni, da me bo postavila pred samega carja prav ista božja Previdnost, ki me je doslej vodila preko vseh zaprek, in me vidno povsod ščitila. Položila mi bo na jezik take besede, ki bodo ganile tudi njega, in vaša prostost bo navsezadnje plačilo za dovoljenje, ki mi ga dajete v tem trenutku. Za vas in zame pač ne more biti lepšega plačila.

Od tedaj je bilo potovanje hčerino gotovo, dneva pa še niso določili. Lopulov je upal dobiti denarno pomoč pri svojih prijateljih. Več pregnancev je namreč bilo precej bogatih. Nekateri bi mu bili radi pomagali že ob drugih prilikah, toda bil je preveč obziren, da bi jemal od njihovih dobrot. Sedaj pa ni kazalo drugače. Želel je dobiti tudi kakega potnika, ki bi hotel s hčerjo družno potovati vsaj nekaj dni. Pa ta namera je ostala samo pri želji.

Med tem pa se je Praskovija pripravljala za daljno pot. Vse premoženje naše družinice je bilo v enem samem srebrnem rublju. Ko se je zastoj trudila, da bi pohlevno vsoto zvečala, so določili dan neusmiljene ločitve in sicer po našem koledarju osmi september, Marijin praznik, kakor je želela Praskovija. Ko se je ta novice razvedela po Išimu, so prihajali znanci, pač bolj iz radovednosti in dolgočasja, kakor pa iz iskrenega prijateljstva. Namesto da bi ji pomagali in jo ostrčevali, so govorili o slabih in nevarnih cestah in kar vsi obsojali očeta, da mladi hčeri kaj takega dovoli. Taki, ki bi ji bili z denarjem lahko kaj pomagali, so blebetali o trdih časih, ki vedno ovirajo tudi najboljše prijatelje, da ne morejo pomagati in če bi še tako radi. In namesto podpore in tolažbe so čenče pustile v hiši le slabe napovedi, kar je najmanj potrebovala že tako žalostna trojica.

Vendar sta najubožnejša in najneznatnejša pregnanca zagovarjala Praskovijo in jo podpirala z nasveti.

»Še mnogo težjih stvari je uspelo proti vsakemu pričakovanju,« sta govorila. »Tudi če ne boš sama prišla do carja, boš pa našla zaščitnikov, ki ti bodo stali ob strani, in še z veseljem, ko te bodo spoznali. Kdo bi te ne vzljubil, ko te spozna!«

Na osmi september sta prišla na vse zgodaj, da se poslovita. Našla sta Praskovijo že pripravljeno. Imela je vrečo, ki jo je že dalj časa polnila. Oče ji je dal srebrni rubelj, ki ji ga je bil namenil, toda hči ga ni hotela vzeti. Rubelj bi je itak ne spravil kar do Petrograda, staršem v Išimu pa kar prav hodi. Ko pa je oče odločno zahteval, da ga vzame, ga je vzela, da se čim prej in čim lažje poslovi. Tudi oba revna izgnanca sta prispevala za daljno potovanje. Eden je dal bakren novc za trideset kopejk, drugi pa dvajset srebrnih kopejk. Bog ve koliko časa sta varčevala, da sta zbrala taki vsotici! Seveda se je Praskovija na vso moč branila, a ubraniti se ni mogla. Svetlo sta reveža gledala, ko sta jo slišala govoriti o nečem, kar sta že davno pozabila:

»Če bo božja previdnost naklonila milost očetu, je bosta tudi vidva deležna.«

O, še sama ni vedela, kako se jima je s tem za njun dar zahvalila!

Tedaj so planili v sobo prvi žarki vzhajajočega solnca.

»Ura je prišla, ločiti se bo treba,« je glasno spregovorila Praskovija.

Nato je sedla, enako oba izgnanca in stara dva, kakor je bil ruski običaj ob takih prilikah. Kdor se nameri za delj časa na pot, pri poslavljanju

sede za mizo in vsi navzoči morajo isto storiti. Nato nekaj časa govore o vremenu in čisto navadnih stvareh, kakršne pridejo vsak dan na vrsto, potem pa vsi vstanejo in na vrsto pridejo jok, objemi, poljubi.

Ta običaj, ki na prvi pogled nič ne pomeni, je pa vendar zanimiv in lep. Preden se ločijo za delj časa, morda za vedno, skupno počivajo, kakor bi hoteli prevariti usodo in ji ukrasti kratek užitek.

Na kolenih je sprejela Praskovija blagoslov ljubih staršev, se iztrgala iz objema in za vedno, da, za vedno zapustila hišico, ki ji je bila od mladih nog za ječo.

Prijatelja izgnanca sta jo spremila skozi prvo vrsto, to je nekako naš kilometer. Oče in mati pa sta stala na pragu nizke kočee in jo spremljala z očmi, kakor da bi še v daljavo hotela poslati zadnji pozdrav. Toda hči ni pogledala nazaj in se je kmalu skrila njihovim očem. Stopila sta nazaj v žalostno stanovanje, ki bo odslej še bolj zapuščeno.

Nesrečnika sta živela še bolj sama kakor poprej. Išimčani pa so dolžili Lopulova, da je sam prisilil hčer na pot in so ga zato tudi smešili. Posebno pa so brili norce iz obeh pregnancev, ki v svoji preprostosti nista zamolčala, da je Praskovija obljubila pomiloščenje tudi njima. Že vnaprej so jima s posmehom čestitali na sreči.

Pustimo zdaj to žalostno okolico in pojdemo za našo junaško potnico.

Ko sta jo zapustila prijatelja, je došla več svojih tovarišic, ki so imele isto pot do vasi, od Išima celih pet in dvajset vrst oddaljene. Na poti jih je srečala gruča napol pijanih fantov. Razjahali so in jih hoteli spremljati. Bilo je ravno ob robu gozda. Toda dekletom ni bilo za pijane spremljevalce. Imele so s seboj nekaj brašnja, zato so sedle za cesto in prosile fante, naj gredo naprej. Toda suroveži so prisedli k njim in rekli, da hočejo deliti svoje kosilo in jih spremljati do druge vasi.

V tej zagati se je Praskovija poslužila zvijače, ki se ji je posrečila. »Rade bi šle z vami, pa moramo počakati tukaj svoje brate, ki pridejo z vozovi po nas,« je rekla mirno.

Res so tedaj v daljavi zagledali več voz, ki pa jih je Praskovija opazila že prej. In takoj so fantje zajahali konje in izginili.

»Majhna laž je bila,« je pozneje o tem dogodku pripovedovala Praskovija, »a nikoli se mi ni maščevala.«

Srečno je prišla do prve vasi in se ustavila pri kmetu znancu, ki jo je ljubeznivo pogostil v svoji izbi. V jutro drugega dne je čutila silno utrujenost, zakaj naredila še ni nikoli tako dolge poti kar zdržema.

Ko je stopila iz izbe, jo je objela groza. Čisto sama je stala, sama sredi ceste. A že se je spomnila na Hagaro, o kateri so brali doma iz sv. pisma in vzeli za dobro znamenje. In to je Praskovijo opogumilo. Pokrižala se je, se priporočila angelu varuhu in odšla po cesti. A glej, kaj pa bo to? Že je pustila nekaj vaških koč za seboj, pa ji pride pred oči krčma, ki si jo je od včeraj zapomnila. Na, namesto v Petrograd, je odšla nazaj v Išim! Pa se ni niti za trenutek zmedla. Mirno ji je zastala noga in Praskovija se je počasi razgledala. Za seboj je zagledala nočnega gostitelja, ki se je smehljajal:

»Če mislite tako potovati, ne pridete daleč. Bolje, da ostanete doma.«

A tako se ji je pripetilo še večkrat in ko je zvesto vpraševala, kje drži pot v Petrograd, se ji je vsak smejal, da v tako strašanski razdalji sprajne po Petrogradu.

Praskovija seveda ni znala niti najmanj zemljepisja in si je mislila, da Kiev ne more drugod ležati kot ravno ob poti na Petrograd. Mislila je namreč v Kievu napraviti obljubo in postati redovnica, če ji načrt uspe.

Ker so se torej smejali, če je pozvedovala po poti do Petrograda, je potem vpraševala po poti do Kieva. Pa to ji je še manj uspevalo. Nekoč je stala na razpotju, ne vede, kam naj se obrne. Počakala je telego — nekak ruski voz — ki jo je slišala ropotati za seboj in prosila potnike, naj ji pokažejo pot v Kiev.

Mislili so seveda, da se dekle šali.

»Pojdite po katerikoli hočete in kakršna vam je bolj všeč,« se je glasil odgovor. »Vse poti peljejo v Petrograd, v Kiev, pa tudi v Pariz in v Rim.«

Izbrala je torej srednjo, ki je bila k sreči njena prava. A vedela pa ni prav nič o tej poti, celo imena vasi, mimo katerih je hodila, so se ji zmešala.

Kadar je pod noč prišla v selo, jo je ponavadi rada sprejela prva hiša, pri kateri se je oglasila. Toda v večjih vaseh in v boljših hišah je težko našla zavetja. Taki so jo imeli za prekanjeno potepuško. Ta tako krivična obsodba ji je napravila še mnogo neprijetnosti.

Nedaleč od Kamulševa jo je zajela silna nevihta. Tisti dan je velik kos poti ostal za njo. Na vse strani zastrto nebo, ki so ga trgali le orjaški bliski, pa jo je prisililo, da je še pospešila korake. Prve hiše sela Kamulševa so se ji že pokazale. Tedaj je vrtnec podrl drevo tik pred njo. Ni se upala v takem naprej in poiskati si je morala zavetja sredi gozda. Sedla je pod visoko smreko, tako da jo je ščitila pred silnimi sunki vetra. Nevihta je divjala vso noč. Praskovija je prvič prebila vso noč brez zavetja, na samem, izpostavljena silnemu dežju, ki je ponehal šele z jutrom.

Ko se je zasvetilo na vzhodu, se je privlekla na cesto, vsa trda od dežja, mraza in lakote, ki je neusmiljeno pritiskala. A ona je morala do hiš. K sreči jo je došel kmet, ki se je je usmilil in jo spravil k sebi na telego. Ob osmih zjutraj sta se pritesla do vasi. Kmet se ni hotel muditi pri hišah, zato je postavil Praskovijo na sredo ceste, počil z bičem in oddirjal.

Praskovija je slutila, da jo bodo vaščani slabo sprejeli. Vse hiše so bile na zunaj bahate in bogate. A bogate hiše je imela v slabem spominu. Lačna in utrujena je stopila k oknu prve hiše, pri katerem je starejša ženska izbirala grah. Nekaj časa jo je ženska spraševala, kakor imajo navado govoriti hudobni ljudje z beračem — z obrazom, polnim zaničevanja. Nato jo je kajpada napodila. Res, da je Praskovija zdaj izgubila vso svojo prikupnost, ko je stopala z voza, je padla v blato in obleka se je komaj videla iz umazanije. Trda noč, ki jo je prečula v gozdu, lakota in premraženost, vse to je spremenilo Praskovijin obraz. Kjerkoli se je prikazala, povsod so jo postrani gledali in nazadnje zapodili. Neka hudobnica, katero je najkrčeviteje prosila za sprejem, jo je udarila najtrše. Pognala jo je s tatico in vlačugo.

Nesrečna Praskovija je tedaj zagledala cerkev in se takoj napotila do nje:

»Tukaj me vsaj ne bodo podili!«

Hiša božja pa je bila zaprta. Zato je sedla na stopnice.

Dva dečka sta se pripodila za njo. In kakor sta prej slišala ono hudobnico, sta še sama dajala Praskoviji vse mogoče grde priimke.

Dve uri je onemogla slonelna na cerkvenem pragu, napol mrtva od mraza in lakote, zapuščenosti in bridkosti. Pa ni obupavala, temveč prosila je Boga, naj ji pomaga prenesti neusmiljeno preizkušnjo.

(Dalje prih.)

Nuna Minca.

Ko sem bil še prav majhen, kake tri ali štiri leta star, nisem nosil hlačk, ampak krilce. Temu krilcu, ki je segalo do peta in ni bilo prepasano, smo pravili »kapute«. Podoben sem bil tedaj kakemu dekletcu, le da nisem nosil dolgih, v čop povezanih las.

Meni se zdi, da se še zdaj spominjam, kakšen je bil ta »kapute«. Pod brado, na rokavih in na spodnjem robu so bili naši pisani trakovi, na katerih se je nabiralo blato. Blago pa je bilo pisano, vse v takih rožicah, ki smo jim pravili kurja očesca. Na komolcih so bile nove zaplate.

V poletju sem spremljal mater, ki je hodila k sosedu na delo. Takrat sem imel dve reči, ki sem jih vedno jemal s seboj. Kanglico za solze in mlinček. Mislim, da jih tudi vi poznate. Iz kanglice sem stresal sitnosti in solze, a z mlinčkom sem mlel kruh. Belega rajši nego črnega.

Mati je delala na njivi, a jaz sem čepel na zeleni trati, držal roke na kolenih in gledal. Plevice so plele in se upogibale v prst. In neprestano sem se bal, da se bo mati z motiko udarila v roko.

»Mati, piknili se boste,« sem skoraj zajokal.

A ona me je pogledala, nato je delala dalje.

»Miren bodi,« mi je rekla, »Igraj se ali zaspil!«

Bil sem tiho ko miška. Igral sem se z marjeticami, ki sem jih natrgal v gosti travi. Z leskovimi šibami, ki sem jih zatikal v zemljo. Mati me je včasih poklicala in mi vrgla polževo kajžico. Bila je sicer prazna, a lepo zavita in pisana. Te kajžice so mi bile zelo ljube in drage. Hranil sem jih v žepu, ki sem ga imel na trebuhu tako velikega ko malho. Nekoč mi je mati vrgla tudi star krajcar. Bil je ves črn, a ko mi ga je bil ded očistil, se je svetil ko cekin.

Preštovati polžje hišice, ko še šteti nisem znal, vtikati leskove mladike v zemljo, trgati marjetice, vsega sem se naveličal. Pa sem se spomnil, da imam mlinček za kruh. In ker kruha ni bilo, se mi je odprla kanglica za solze, v trenutku sem imel mokra lica.

Še dobro, da me niso videli drugi otroci. Koj bi mi bili nagajali: »Žlice, vilce, orgljice, kresilce.« Tako so namreč dražili jokavce.

Mati je dvignila glavo.

»Kaj ti je?« me je vprašala.

»La-ačen,« sem odgovoril skozi solze in jok.

»Počakaj!« je dejala mati.

Mene pa ni bila volja počakati. Napel sem meh še huje kot v cerkvi pri orglah, moja piščalka je bila glasna, slišali so jo po vsej njivi.

Tedaj je dvignila glavo nuna Minca, ki je plela poleg moje matere. Saj mi ni bila nuna, le klicalci smo jo tako. Bila je majhna, zgrbanja in vsa sključena. Oči je imela rdeče obröbljene, kot da jo bolijo. Ni imela hiše ne moža, komaj kamrico pri sosedu, da je v nji spala. Vse leto je delala na njivah, zato ji je menda zlezla glava v tla.

Ta se je tedaj dvignila, njene dobrotljive oči so me pogledale, poklicala me je:

»Pridi k meni!«

In sem šel. Vedel sem, kaj to pomeni. Nuna Minca ni imela kanglice za solze, a tudi ne takega mlinčka kot jaz. Kruh ji je tedaj ostajal. Imela pa je zlato srce. Ko sem prišel do nje, je vzela iz predpasnika kos črnega

kruha in ga držala pred menoj kot duhovnik monštranco. Jaz sem ga zgrabil z obema rokama in že sem ga nesel v usta.

»Kako porečeš?« me je pokarala mati.

»Bog lonaj!« sem popravil s polnimi usti, kar sem bil pozabil.

Mlinček je mlel.

»Ali boš molil zame, ko bom umrla?« me je vprašala nuna Minca.

»Bom,« sem dejal in že sem bil na robu njive.

Njen glas je bil prav poseben. Hripav, pridrušen, a vendar angelski.

Razen sosede, dobre Neže, mi nihče ni izdal toliko kruha kot Minca.

Če bi ga nagromadil, bi nastala iz njega majhna gora.

Ko sem bil dijak, me je o počitnicah obiskal oče. »Minca je umrla,« mi je dejal. »Saj si jo poznal. Koliko kruha ti je razdala!«

Ob njeni smrti sem se zamislil.

Obljubil sem ji bil, da ji bom poplačal kruh z molitvijo za njeno dušo. Ne vem, če sem ji poplačal do zadnje drobtine. A vsakokrat, kadar sem srečal v življenju trdosrčne ljudi, ki revežu ne ponudijo krajcarja, sem se spomnil nanjo. S svojo dobroto je bila bližja Bogu kot kateri izmed nas.

Če ona ne gleda božjega obličja, kdo ga bo gledal?

Te vrstice naj ji bodo nagrobni spomenik moje hvaležnosti.

Thomas Moore-Griša:

Poslednja od rožic poletnih ...

*Poslednja od rožic
poletnih coetè,
ose ljubke družice
so usahle, prešle.
Ni popka ne cveta
več njene vrstè,
da vzdihè ji vrača,
zerdeva kraj nje.*

*Ne veni, ne veni
na stebelcu tu;
sestricam, ki spijo
pridruži se v snu.
Nasteljem jim lističev
tvojih in trav,
kjer vrtnè družice
ležè brez vonjav.*

*Na svidenje tam,
če prijateljstvo umre,
če z venca ljubezni
dragulj se ospel!
Če srca nam zvesta
in draga umró,
a kdo bi še ljubil
to pusto zemljó.*

Venceslav Winkler:

Romanje zlatega Jezuščka.

Legenda v treh dejanjih.

Osebe:

Jezušček	Drago	Tone	Lojze	Stanko
Gospod Frenk	Boris	Mihec	France	Janez
	Peter	Drejček	Mirko	

PRVO DEJANJE.

(Godi se na predmestni ulici. Na levi in desni nizke hiše. Cesta v ozadju zavija na desno. Proti večeru.)

(Otroci so na cesti. Stoje v dveh gruąah. Na levi strani ulice so Peter, Tone, Mihec in Drejček, na desni strani Lojze, France, Mirko, Janez in Stanko. Lahko je še več otrok na vsaki strani. Vsi imajo v rokah palice ali kaj drugega. Gledajo se srdito in se prerivajo.)

Peter (vihti palico): Kar sem, ąe imate korajžo!

Tone, Miha, Drejček (pritrjujejo): Le sem, le sem!

Lojze: Z vami se ne bomo topli.

France: Ampak bojimo se vas ne.

Tone: Kako, ąe se ne upate sem.

France: Noąemo, noąemo!

Tone, Mihec, Drejček: Bojite se, bojite se!

France: Ćakajte! (Hoąe stopiti k njim.)

Lojze (ga prime za ramena): Pusti jih! Ne smeš se tepsti.

France (se obotavlja): Zakaj ne? Ko pa izzivajo!

Lojze: Naj! Bodo že nehali. K hišam sedimo. (Lojze, France, Mirko, Janez in Stanko se umaknejo k hišam in posedejo po pragih in po tleh.)

Peter (tovarišem): Bojijo se pa le! Kar tukaj sedimo na tla, da ne bodo rekli, da smo zbeŹali.

Tone: Kako bodo rekli, saj so oni prvi odšli. (Sedajo na tla. Nekaj ąasa mir. Pri obeh skupinah govore sami zase.)

Lojze (se zbudi ąez nekaj ąasa): Zakaj nas bi pa radi nabili? Kaj smo vam pa naredili?

Tone: Nią, hoho!

France: Povej, kaj!

Peter: Nią in to je tisto. Taki cartanci ste kot punąke. Še rabutat noąete iti z nami. Vsakega ąloveka se ustrašite, zająki!

Lojze: Krast hodite.

Tone: Će smo laąni, ni greh.

France: Greh je zmeraj.

Peter: Umreti od lakote je tudi greh.

France (poąasi, zamišljeno): Saj niste še tako laąni.

Tone: Danes ravno ne, vąasih pa.

Lojze: Saj smo mi tudi, a ne gremo.

Peter (zamahne z roko in sede k svojim): Ko ste pa neumni.

France (mu obrne hrbet): Vsak po svoje. Kar ni prav, je greh.

Tone: Vse ne. Ti bi pred hlebom kruha od lakote umrl, ąe bi ne bil tvoj. Jaz ne bi.

France (skomigne z rameni in sede tiho na prag).

Peter: Pusti pobožnjaka, Tone! Rožni venec jim prinesimo, če ima kdo katerega, da bodo molili, ko drugega ne znajo.

Lojze: Tudi molitev je dobra.

France: Boljša je kot rabutanje.

Peter: Naš ata so rekli, da bi bilo treba vse take, kot ste vi, zapoditi iz Tesne ulice. Potem bi bilo dobro. Samo kvarite ljudi s svojim jokanjem.

Tone: Res so rekli. Proč naj bi šli.

Lojze (se smeje): Kam naj bi šli? Tukaj smo doma.

Mihec: Če ste res?

Mirko (pokoncu): Zakaj pa ne?

Mihec: S kmetov ste prišli. Sama ponižnost se vas drži.

Mirko: Kdaj smo prišli? Tukaj smo doma.

Mihec: Ni res. Samo mi smo tukaj doma. Vi ste se pa priklatili odnekod. Ata so povedali.

Janez: In kaj potem, če smo se res? Prišli smo in zdaj bomo zmeraj tu ostali. Zdaj se ne splača več govoriti. Kar pustite nas.

Tone: Odkoder ste prišli, tja pojdite.

Lojze: Kar sedimo, kaj bi poslušali.

Tone: Imaš prav. Ušesa vas bolijo.

France: Težko se je s kamnom pogovarjati. (Sedajo.)

Peter: Seveda, lahko ti na glavo pade.

France: Moja glava je trda. Morebiti bi se kamen poprej razbil kot glava.

Tone: E, tudi kamenje je trdo.

Mirko, Janez in Stanko (začno polglasno peti neko pesem).

Peter: Že spet godrnjate.

Drejček: Samo jokali bi.

Mihec: In same take pojete, da bi moral kapo vzeti z glave, pokrižati se in moliti.

Stanko (neha peti): Vsaka pesem je lepa. (Poje naprej.)

(Obe gručī sedita in poslušata pesem.)

Tone (ko končuje): To ni nič!

France (skoči pokoncu): Le kakšno bi radi?

Tone (počasi vstane): Tako, da bi bila lepa.

France (jezen): Kakšna je lepa?

Tone: Taka, da bi lahko zaplesali. Da bi nas kar vzdignila, čeprav sedimo, da bi nam korajžo dala. Tako zapojte, da se bo ves svet stresel, ko jo bo slišal.

France (seda počasi): Tako... Zapojte jo vi, če jo znate.

Tone: Znamo. Fantje, dajmo!

Peter: Katero?

Tone (sede med nje): O zelenem drevesu. Tisto, ki jo vaš oče poje.

Mihec (izvleče orglice): Pa dajmo!

Tone, Peter, Mihec, Drejček (pojo):

Zeleno, zeleno drevo

bo zraslo pod rdeče nebo.

Udari, udari, moj brat,

odgrnil boš srečno pomlad.

France (ko odpojejo): Lepo je že. Ampak so še lepše pesmi na svetu. Samo mi jih ne znamo.

Peter (ostro): Ta je najlepša.

(Nadaljevanje.)

Same hude nesreče.

Spodaj je skalovje in ob razjedenih čerch se peni in pljuska morje. Više zgoraj gre, se cepi, hiti dalje bela cesta. Pod cesto, še več pa nad cesto, se vzpenja reber, vsa osmojena od solnca. Suho je: če ne bo kmalu dežja, bo zelenje vse zgorelo. Gori, prav na vrhu rebri pa čepi in dremlje v solncu kamenita, z bršljanom obrasla vasiča, zbrana okrog sivega, resnega zvonika — kraško gnezdo je na živi skali.

Trije otročki so se v dopoldanskem solncu srečali pod vasjo in se razgledali po širokem morju, po belkastem nebu, po bolj rjavii, kakor zeleni, suhi rebri, po izpranem obrežju; pogledali so tudi drug drugemu v drobna očesca in odkrili žalostno resnico, da so vsa skoraj kar žalostna: en obrazek je bil pa še celo čisto na novo opraskan in krvav. Vse to je bilo treba tudi povedati in pojasniti. Čemu bi neki vsak svojo žalost prikrival in tajil? Čemu?

Mimica je kar začela in naglo natresla iz rokavca:

»Moja mamica je namolzla iz vimena mlekeca; in je meni namignila, naj bom čisto pri miru; in so muhe in mušice mrmrale in brenčale in zezljale; in je meni muha sedla ravno na nos; in sem z roko majčkeno in prav mirno zamahnila; in sem mamici prevrnila mlekec; in sem bila od mamice močno kregana... in sem milo jokala.«

Opraskani Francek je komaj čakal, da pride na vrsto. Govoril je počasi. Glas se je Francku ljubko tresel.

»Jaz.« je pravil Francek, »še nikdarr nisem plezal po drrevesu — nizek, rrogovilast hrrrast je tamle gorri v strrani —, pa se mi je spodrrrsnilo in sem zdrrrsnil z vrrrha malega hrrrasta po vejah in grrrčah in sem se oprrraskal in obdrrrgnil in sem trreščil v grrrmovje, v robido in v drrrugo trrrnje tamle gorri v strrani in vse polno drrrobnih trrrnov se mi je zadrrrlo v rroke in v obrraz in strrah me je bilo, kaj bo mamica rekla...«

Tiho vprašanje:

»Kaj pa je mamica rekla?«

»Trrrnje je porruvala, nazadnje me je pa še natrreskala...«

Tretji otrok, Milan, je največji; za glavo je višji od Francka. Govori precej počasi, in med pripovedovanjem miga z glavo in z rokami.

»Naš stari očka, naša mala Nevenčica in naš kuže Pinč smo pa sinoči čepeli v čolniciu na morju. Očka je kadil pipico in je gledal v morje, ki je bilo mirno, Nevenčica in jaz in kuže Pinč smo pa v čolniciu bučali in noreli. Očka je dejal Nevenki, da naj čiča tiho, da ne čofne v vodo; mene je samo hudo pogledal v oči. In smo ubogali in smo se samo lepo pogovarjali; bučali in noreli nismo več, da ne bi čofnili v morje. Kar naenkrat se je Nevenčica nekaj ustrašila. Strašno je zakričala in poskočila... čolnici se je zazibal — in v vodo smo čofnili in pljusknili jaz, Nevenčica in kuže Pinč. Stari očka je pa po tihem pobral iz morja, potegnil v čola mene, Nevenčico in še kužeta Pinča. Vsi mokri smo bili. Potem je očka veslal k bregu in kadil pipico. Jaz sem bil najbolj moker in sem vprašal očka:

— Očka, tvoja pipica pa ni čofnila v morje... Vsi smo čofnili: jaz, Nevenčica in tudi kuže Pinč; tebi pa še pipica ni ušla v vodo!... A?... kako pa je to?

Očka je rekel:

— Pipica je modrejša kakor Milan, Nevenka in še Pinč zraven; zato bo pa tudi šla pipica še večkrat z menoj na morje: Milanček, Nevenčica in kuže Pinč bodo pa doma gledali z vrha dol in prodajali dolgčas...

Zvečer sem pa slišal, kako je stari očka rekel ateku:

— Saj sem rekel, da vseh treh ne smem jemati s seboj v čolu; ali enega ali pa nič; še nesreča se lahko zgodi.

»... Tako bo moralo sedaj biti. Pa je tako lepo bilo, kadar so nas očka vse vzeli na morje,« je žalostno dokončal Milan svojo zgodbo.

»Oh, kako je na svetu hudo...« je vzdihnila Mimica in utrgala ob poti drobnog, ubogo marjetico.

Francek je potipal brazgotino na obrazu in potrdil: »Strašno hudo...«

Milan je pa zrl na morje, lepo, ljubo morje, in je raztreseno pristavil:

»Včasih je pač res hudo.«

//

Kriha:

O Šmarjetni gori.

(Po narodni legendi.)

V starih časih je bila Šmarjetna gora pri Kranju prav do vrha porastla z drevjem in grmovjem. Sredi gozda pa je na visokem hrastu visela slika svete Marjete, zaščitnice pred hudo uro. Ljudje, ki so prihajali na goro, so se radi ustavljali pred sveto podobo in prosili svetnico varstva in pomoči. Sveta devica je poslušala njih prošnje in jih verno nosila pred božji tron. Omilila se je ljudem, zato so posekali gozd vrhu gore in so na planoti sezidali preljubko cerkvico svetnici božji na čast. Vanjo so prenesli tudi sveto podobo in jo postavili sredi prelepega oltarja. Odslej je sveta Marjeta kraljevala nad vso dolino, ki se razprostira ob vznožju prijaznega hribčka, se radovala soseščine svetega opata Jošta in s hrepenenjem zrla proti Šmarni gori, odkoder je zjutraj pošiljalo solnce k njej svoje zlate žarke. V sveti ljubezni ji je gorelo srce do nebeške Bogorodice in vsako jutro je sproti hitela v mislih tem žarkom naproti, ker so ji prinašali pozdrave presvete božje Matere.

V teh jutranjih urah so radi k njej zahajali pobožni romarji in jo prosili varstva in pomoči, ali pa je prišel odkod duhovni mož in daroval presveto daritev ob njenem oltarju.

Čez dan pa je bilo v njenem svetišču vse tiho in mirno. Takrat je svetnica večkrat zasanjala v stare čase in mislila na ono ubogo ajdovsko deklico, ki je prebivala na tej gori in bila tako velika, da je pri Kranju v Savo perilo namakala, kadar je na gori prala.

Svetnica je občudovala velikost te deklice, toda zraven se ji je vedno tajalo srce usmiljenja do uboge deklice, ki ni poznala svete vere in ni nikoli slišala o sveti Materi božji.

V poletnem času so pasli okoli cerkvice pastirji svoje črede. Sprva so častili svetnico in so radi prihajali k njej v cerkev, da so jo prosili varstva pred hudo uro in sreče pri živini. Sčasoma pa so se privadili bližine svetišča in ga niso več spoštovali. Kadar se je bližala nevihta, ali pa zvečer, ko se jim ni ljubilo s čredo v dolino, so zagnali živino v cerkev in ji pustili, da je lizala svete podobe in oltar, na katerem je služabnik Gospodov daroval sveto daritev. Sami pa so posedali in polegali po cerkvenih klopeh ali pa so kurili sredi cerkve, se greli ob ognju, kvartali in grdo preklinjali. V hlev so spremenili božje svetišče.

Nekega popoldne se je spet bližala huda ura in pastirji so s čredo pribežali v cerkev. Mirno je polegla žival po cerkvenih tleh, pastirji pa so pričeli kvartati.

Bil je pa med njimi tudi pastir, ki je že hodil po laških krajih. Ta je hudo preklinjal in ga ni bilo strah, da je preklinjal z grdo besedo celo Marijo, mater božjo.

Sveta Marjeta je stala v oltarju in slišala to kletev in strah ji je stisnil srce. Neizmerna žalost ji je napolnila dušo in debela solza ji je zdrknila po belem licu. Obrnila se je v sveti jezi pred večnega Boga in ga zaprosila:

»Glej, sveti Bog! Kaznuj nemarneže! Svetišče so spremenili v hlev in zdaj preklinjajo samo sveto Bogorodico. Ne morem jih poslušati. Usmili se me in reši me tega kraja!«

Komaj je svetnica izgovorila te besede, že je začutila v sebi neizmerno moč. Rasla je in rasla in je živa postala na sliki in je bila velika kot deklica-velikanka. Roke so se ji dotikale sten in z glavo je segala prav do stropa, in ko se je zgenila, se je stresla vsa cerkev. Prestrašeni so zbežali pastirji na prosto; zadnji med njimi je bil oni fantin, ki je sramotil Mater božjo. Ko je bil med vrati, se je cerkev znova stresla in vrata so se zaloputnila ter ubila zlobneža. Nihče se ni zmenil zanj ne iskal njegovega trupla.

V noči nato je pa svetnica odnesla cerkev na drug kraj. Dvignila jo je z orjaško močjo na svoja ramena in stopala kot deklica-velikanka preko Save in po lepem kranjskem polju. Šele v Srednji vasi pri Šenčurju se je ustavila. Tam jo je zapustila čudežna moč in spet je postala kot slika v oltarju in držala za verigo zmaja, ki je bil ves krotek ob pogledu nanjo.

Ko so prišli drugo jutro ljudje na Šmarjetno goro, da bi pogledali za živino, ki so jo prejšnji dan zapustili brezvestni pastirji, ni bilo ondi cerkvice več. Le zvonik je še ostal in sameva še dandanes na gori in govori ljudem o jezi božji in o kazni, ki jo je namenil Bog njim, ki preklinjajo njegovo sveto mater.

V Srednji vasi pa sta še dandanes dve cerkvi, ki imata le en stolp, in ljudje govore še vedno o dobri svetnici, ki jim ni prinesla samo cerkvice, temveč tudi veliko čredo ovac, katero so si takrat ubožni kmetje razdelili med seboj. Zakaj šmarječane je bilo takrat sram in niso upali spraševati po svoji izgubljeni čredi.

Na praznik svete device Marjete pa romajo ljudje še dandanes v Srednjo vas, da izprosijo od svetnice varstva pred hudo uro in pred strupenimi kačami, ki jih baje ona pase.

Drobiž.

Črni otročiči. Kitajci prodajajo svoje otroke že v detinski dobi ali pa, ko so že zmoini za kako malo delo, ni ga pa zakona, ki bi te nečloveške razvade izkoreninil.

Nič bolje se ne godi črnim otrokom. V žuži Afriki je že kar navada, da starši svoje dečke in deklice prodajajo do 16. leta. Prav za prav pravijo, da jih samo vdinjajo. Novi gospodar jim daje za njihovo delo prvo leto samo nekaj bornih cap, drugo leto 170 Din letne plače in tretje leto 280 Din. V naslednjih letih plača raste, a 1400 Din nikoli ne preseže. Gospodar ali gospodinja z otrokom lahko stori, kar hoče, le življenja mu ne sme vzeti.

Naši otroci ne vedo, kako velikanski zaklad jim je Bog dal, ko jim je naklonil ljubeče krščanske starše!

Poljačice in njihov predsednik. Poljske skavtke imajo v Čortštinu svoj lasten dom in v njem šolo za mladi naraščaj. O teh punčkah poroča poljska skavtska glavarica:

Nekega dne so me prišle deklice vprašat, ali bi smele poslati predsedniku poljske republike pismo. Dovolila sem jim, seveda pa so mi morale pismo pokazati, preden so ga oddale na pošto. Takole se je glasilo: »Ljubi gospod predsednik! Naša gospodična nam je povedala, da imajo ponekod take šole, ki imajo svoje lastne železniške vozove in celo lastne ladje, pa se otroci z njimi vozijo in v njih učijo. Me bi tudi radi imele svoj lasten vagon, ker bi se rade vozile po naši lepi Poljski in si tako ogledale kraje, o katerih se učimo v zemljepisu. Ali nam ne bi hoteli Vi poslati tak voz? Saj jih imate gotovo vse polno. Lepo Vas pozdravljajo in poljubljajo Vaše male skavtke.«

Na koncu pisma se je vseh trideset deklic podpisalo, celo najmanjša ni hotela izostati. Strašno se jim je mudilo s pismom na pošto, tako da sem jih morala kar med poukom pustiti venkaj. Mislila sem: morda se bo pa gospod predsednik pisma razveselil.

Pretekli so meseci, deklice so pa vendarle kar vztrajno upale. Še pri večerni molitvi je večkrat nežen otroški glasek zaprosil: »O Gospod, daj nam lep vagonček!« Vsi smo vedeli, da otroci niso pozabili na svoje lepe sanje.

Končno pa pride na našo šolo vendarle veliko, popečateno pismo. Gotovo mora biti silno važno. Otroci ga odpro in z največjo radostjo preberejo predsednikovo pismo, ki jim sporoča, da njihovi šoli res pošilja pravi železniški voz, obenem pa še obeta, da bo plačal vse stroške nji-

hovega prvega zemljepisnega potovanja v njem.

Kdo bi popisal zmagoslavno veselje naših deklic? Njihov voz pa prirerjajo, da postane lepa domača premična hišica. Imel bo ležišča, obednico in kuhinjo. Na svoji prvi poti se hočejo male skavtke peljati v Varšavo, da se gospodu predsedniku lepo zahvalijo.

Kužek in volčjak. Pes je brihtna žival, da moraš včasih strmeti nad njo. V neki vasi blizu Varšave se je sredi ceste prav prijetno zabaval mlad kužek, se prekopicaval in zadovoljno bevskal. Ob vratih bližnjega vrta pa je ležal star volčjak, in se pravkar pripravljal, da malo zadremlje, in bil zato kajpada nejevoljen, da so na svetu tudi sitni kužki s svojim bevskanjem.

Kužki pa so kakor prav majhni otroci: še malo jim ne pride na misel, da bi jim utegnila pretiti kakšna nevarnost; vedno moraš paziti nanje kakor na otroke. Nenadoma pridrvi avtomobil. Joj, kako se bo končala kužkova igra! Toda že plane stari volčjak na noge, kot blisk šine na sredo ceste, pobere z gobcem kužka, in plane z njim v kraj. Rešenega igračkarija še nekoliko strese, da si bo zapomnil, kdaj bi bil kmalu ostal pod kolesi, nato pa zopet leže na prejšnje mesto.

Izgubljeni sinko skozi dimnik. V Londonu je živila plemiška rodovina Mont-aigu (Ostrovrhar), ki se po njej še danes imenujeta neki trg in ulica ob njem. Tudi njihova hiša iz 11. stoletja še nosi njihovo ime. V zgodovini te rodbine beremo mično in resnično zgodbičo.

Gospe Montaignu so ukradli edinega sinčka. Iskala je in poizvedovala, pa vse zastonj, in nazadnje je izgubila vsako upanje, da bi ga še kdaj videla.

Leta so tekla. Nekega leta so prvega maja prišli v gospejno hišo dimnikarji in se lotili svojega posla. Lahkega in gibčnega vajenčka so poslali plezat in ometat najožje in najvišje dimnike. Ko se je vračal, je pa med premnogimi cevmi zgrešil tisto, po kateri je bil preplezal, in tako po drugem dimniku prišel v neko sobo, ki se mu je zdela začuda znana in domača in mu zbudila davno pozabljene spomine. Stopi do bližnjih vrat in jih odpre. Tu mu je vse še bolj domače. Na stolu ob mizi sedi lepa gospa. Tedaj pa se mu v spominu posveti, kakor da je posijalo žarko solnce. Črn in umazan, prestradan in reven, kakršen je, plane k njej in se ji vrže okoli vratu s sladkim vzklikom: »Mamica!«

Trdo preizkušena mati je zopet našla pogrešanega sinkota. Iz hvalečnosti za to srečo je vsako leto na obletnico najdenja vabila k svoji mizi dimnikarske

vajenčke, jih gostila in jim izprošala prost dan in še založila velike vsote, da se jim je tudi v poznejših dobah sladil prvi maj. A

Učitelj: Janezek, koliko je 2 in 2?

Janezek vstane in molči.

Učitelj: »No, Janezek, pomisli: če ti da mama zvečer 2 jabolka in zjutraj, predno greš v šolo, še 2 jabolka, koliko jih boš imel?«

Janezek: »Dva!«

Učitelj: »Kako to?«

Janezek: »Ona dva bi že zvečer pojedel!«

Katehet: »Puščava je velik prazen prostor, kjer nič ne raste. Tonček, kaj je puščava?«

Tonček je imel plešatega očeta pa pravi: »Glava našega očeta.«

Kaj pa delajo ptičke?
(-zl-, Ljubljana.)

Vzemi vedno po 2 črki skupaj, eno iz zgornje in eno iz spodnje vrste.

Rešilci in imena rešilcev se sprejemajo 10 dni po izidu lista.

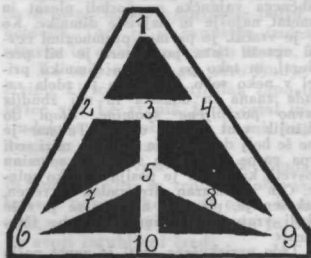
Uganke, skrivalice in drugo.

Novci.

(Janez Ložar, Ljubljana.)

Vzemi dvanajst novcev po 1 dinar in jih položi v 3 vrste tako, da jih bo v eni vrsti 6, v vseh drugih pa po 4. Pazi tudi na prekotnice (diagonale)!

Trikotnik.

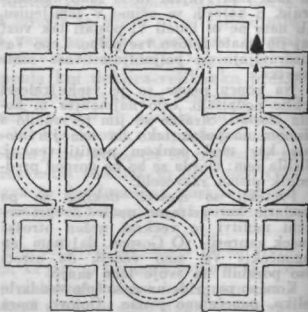
Prestavi ta števila tako, da dobiš v vseh smereh vsoto 15!

Rešitve v 1.-2. številu:

Podobnica.

Domača gora je najbolj zelena.

Park.

Skrita imena.

1. Gregorčič, 2. Medved, 3. Jenko.
4. Levstik, 5. Vodnik.

NAŠI RAZGOVORI

Aleksij:

Kosec.

*S kosico grem na polje,
ko zora zardi,
prav židane sem volje,
me delo veseli.*

*Z lenuhom se ne bratim,
prijatelj pač mi ni,
si z delom dolg čas kratim,
a njemu ne diši.*

*Kosico si nabrusim,
zaukam si močno,
pa peti še poskusim,
da vas me čula bo.*

Aleksij:

Pod lipo.

*Rajajmo pod lipo,
ker mladi smo še vsi,
otroci smo veseli,
iz cele vkuپ vasi.*

*Žioljenje naše pomlad,
a dolgo več ne bo,
le bodimo veseli,
radostno rajajmo.*

Aleksij:

Cekini.

*Sedita pod goro,
dva palčka brkata,
si štejeta dnarce,
s cekini cvenkljata.*

*Si pravita tiho,
da dnarce dobijo
vsi tisti otroci,
ki knjige ljubijo.*

Aleksij: »Na klancu« je stoinstokrat obdelan in obrabljen motiv. Ne rečem, da Ti beseda ne teče gladko, vendar obdelava motiva je tako šolska, da bi v II. razredu dobil »3«. In konec? Kar nič ne prime, kar izgubi se nekam, kakor da bi Ti sape zmanjkalo. Čitaj in čitaj naše pisatelje klasike predvsem, pa na glas in pretelitaj, kako bi takle motiv s prav majhnimi sredstvi doobra čitateljem pokazal. Kakšno risbo pa morda ob priliki porabim, samo večje delaj. In pesmice? Naglas, naglas! In pesem še ni, če lepo po rimah zveni. Vedi, da je čisto nekaj drugega, če Jenko zapiše »vkuپ so iz vasi otroci,« kakor če Ti zapoješ »iz cele vkuپ vasi«. — Miroslav Drašek: Kar sem Alekseju povedal, je prav ista s Tvojim »V uboštvu«. Ni topline. — Oskar H.: Hvala za pošiljatev, vendar ne moremo priobčiti, ker je obdelava preveč raztegnjena in utrudljiva. Tudi jezikovno Vam hodi severni sosed le prevečkrat pod pero. Jugoslovanska knjigarna izdaja Levstika, prebirajte ga ne enkrat, desetkrat. V kratkih sestavkih, menim, bi bili boljši. Pozdrav! — Iz Blok: Vse prejel, vse pregledal, samo dneva še čakam, da bom nesel v tiskarno. Morda bo že v letu 1932. Upajva!